

Dessa skilda, delvis motsägande tankar kan med utbyte ställas mot Gides berömda hymner till självkänedom och uppriktighet genom att lämna jaget fria tyglar. Hos båda författarna är det uppenbarligen mera fråga om personliga deklARATIONER än om riktigt tänkande; då exempelvis Claudel påstår att det finns ett slags omedvetet verkligt jag, men sedan talar om "intigheten" som jagets grund, är han inkonsekvent och berövar sig rätten att stämpla Gides skilda jagproduktioner som förfalskningar; Gide talar om att släppa lös alla möjligheter, men är i själva verket inriktad på att frambringa nya stämningar, idéer, attityder. Hur nära de båda antagonisternas principer kan komma varandra, hur suddiga resonemang av denna art gärna blir klarläggs på ett lustigt sätt i ett av radiosamtalen. Claudel hänade tanken på självanalys. "Ingen känner sig själv, det är just det stimulerande... Det är bra mycket roligare än att känna sig själv. Vad känner man? En mumie, något alldeles falskt, konstgjort! Det är inte intressant, medan däremot att se sig själv som utgångspunkten för en mängd märkvärdiga saker som kan hända och att hålla sig i total beredskap (disponibilité) med ett djupt förakt för sig själv..." På denna punkt avbröt intervjuaren Amrouche med orden: "Det var precis er vän Gides moral... han var hela sitt liv inställd på att vara beredd, på att kunna ta emot."

Säkert är att Claudel är mera förbehållsam rörande sitt personliga liv än Gide. Han berör blott med några ord sitt äktenskap, han antyder blott den kärlekshistoria som ligger bakom hans kanske mest gripande verk, "Partage du midi". Men även de glimtar man får från detta liv som korrekt diplomat och passionerad diktare är inslag av värde i denna rika och märkliga bok.

HERBERT TINGSTEN

Aftontidningen

22/1

skall enligt meddelande i tidningen eventuellt nedläggas; Landsorganisationens representantskap skall i mitten av februari ta ställning till denna fråga. Det vore beklagligt om så bleve fallet. Aftontidningen har, som vi ofta betonat, intagit en relativt självständig position inom den socialdemokratiska pressen; den har inte varit ett språkrör för partiledningen på samma sätt som

Morgon-Tidningen, och det har ofta varit färg och friskhet över dess inlägg. Tidningen tillkom närmast för att bekämpa nazismen, och i fråga om trohet gentemot de demokratiska grundsatserna har den hållit måttet. I många fall har våra åsikter brutit sig mot Aftontidningens, men detta hindrar oss självfallet inte att uttrycka förhoppningen att denna nya minskning av den svenska tidningspressen skall kunna förebyggas.